

Dnešní neděle se tradičně nazývá Cantate, podle **žalmu 98,1**.

(Int. Ž 98)

Modlitba: Náš Milující Bože, přicházíme k Tobě, rozehnané stádo. V těchto dnech pocítujeme, jak jsme si vzdálení fyzicky. Přesto nás spojuješ jedním Duchem. Děkujeme Ti, žeš nás oslovil a zavolal. Jsme vzdálení mezi sebou, ale jsme vzdálení i Tobě. Snažíme se k Tobě přiblížit, avšak bojujeme s vlastním ostychem. Děkujeme Ti, že ve své lásce překonáváš náš ostych a zveš nás k sobě, abychom se společně schoulili pod Tvými křídly. V této době nejasné budoucnosti se utíkáme k Tobě jako své jistotě. Ty jsi veliký a mocný a ačkoli se jevíš vzdáleným, jsi nám blízko. Ač kolem nás zuří bouře, Ty nás držíš pevně ve svých něžných rukou. Bez Tebe nejsme nic. Bez tebe bloudíme a děláme zmatené a bludné kroky. Dáváme své životy, své kroky do Tvých rukou. Veď nás svou cestou, ukazuj nám kudy jít, sviť nám na cestu. Tobě patří celá země se vším, co je na ní, Tobě patříme i my. Povzbuzuj nás svým Duchem. Přivíň nás k sobě a ochraňuj nás. Důvěřujeme Ti, své životy Ti svěřujeme, své kroky Ti svěřujeme, protože víme, že na nás čekáš, že nás hledáš a že nás vysvobozuješ. Amen

První čtení: Genesis 3,4-11

Píseň sv 487

Text Jan 21,1-14

Kázání. Vrhát se do něčeho po hlavě a bezhlavě může vést ke komplikovaným situacím, které pak musíme složitě rozplétat. Dlouhosáhle váhat a přemýšlet nad každým dalším krokem, který nás čeká je sice rozumnější, není však zárukou toho, že věc dobře dopadne. Když se dobře a dlouho rozmyšlíme a zkoumáme všechna pro a proti, je to jako bychom chtěli uchopit budoucnost do svých rukou. Jako bychom ji chtěli ovládnout a stát se nad ní pánem, rozlišit mezi dobrým a zlým. Budoucnost je strašidelná a my nevíme, co nás čeká za rohem. Ať se na ni jakkoli dobře připravíme, vždy nás může něco překvapit, něco s čím jsme nepočítali. Naše plány na budoucnost, naše programy na příští týden, příští měsíc, nás nezachrání.

Učedníci nepočítali s tím, že když budou následovat Ježíše, že jim jejich mistr potupně zemře na kříži. Učedníci nepočítali s tím, že pak jejich Pán vstane z mrtvých. Když se pak ale se Vzkříšeným setkali osobě, začali opět s něčím počítat. Věděli, že na něj mají počkat v Galileji, jak jim řekl, podle vyprávění jiných evangelíí. Nevěděli kdy že se přesně objeví. To, co mohli udělat, to udělali, šli do Galileje a čekali tam na něj. Tam, kde to všechno začalo. Jenže, jak bývá jeho zvykem, Vzkříšený se se svým návratem opozdil - a tak se v nové situaci učedníci zařídili, jak nejlépe uměli. "Jdu na ryby" řekl Petr a ostatním to přišlo být jako dobrý nápad, tak šli s ním. Sedm zkušených rybářů vyjede na dobře známé jezero plné vzpomínek, jezero, které znají jako svoje boty, ale mamá sláva, co naplat. Kde nic tu nic. Ryby dnes neberou. Určitě to znáte, máte zaběhané svoje postupy, takhle to vždycky šlo - a najednou to nejde. To, co dříve šlo jako po másle, se najednou zasekne a pracovní postup vás zradí, vyšlapaná

cestička vás dovede jinam, než jste byli zvyklí a co teď. Je to otrava. I když uděláme všechno správně a tak, jako vždy, osvědčený pracovní postup nám nezajistí zárné zítřky. Celonoční námaha - a nic. To, co dříve fungovalo najednou nejde.

To, co v té chvíli potřebujete, je přesně někdo, kdo vám do vaší práce začne vymýšlet nějaké nevyžádané rady. Chlápek na břehu za rozbřesku volá: "Děcka, nemáte něco k jídlu?" ...Stačí jednoslovná odpověď ... NE! ... "A zkusili jste dát sítě napravobok?" Ze břehu se to dobře radí. Pokud ryby nejsou nalevo, tak přece nebudou ani napravo. Rybáři poslechli - a světe div se, ono to funguje.

Tento příběh je více symbolický, než popisný. V originále zní sice Ježíšova rada - "hod'te sítě na pravobok", což je reminiscence na Lukášovo evangelium, kdy Ježíš radí rybářům, aby zajeli na hlubinu. Já bych však text parafrázovala: Ježíš jim řekl: "Zkuste se obrátit na opačnou stranu - zkuste to jinak, obraťte se!". Respektive - takový detail. On je nepobídl něžným "zkuste". Vzkříšený jim řekl, ať se na tu druhou stranu *vrhnou*. A to má zcela jiný náboj. Je v tom špetka jisté bezhlavosti, bláznivé důvěry a impulzivity, když dají zkušení rybáři na slova muže na břehu a vrhnou se na druhou stranu.

Učedníci věděli, kudy cesta *nevede*, snažili se celou noc - bezúspěšně - a tak dají na slova muže na břehu. Je to právě v Janově evangeliu, kde čteme, že Ježíš o sobě mluví jako o vinném kmeni, bez něhož jeho učedníci nemohou činit nic. V tomto textu přece nakonec nejde o ryby. Jde tu o hrstku zmatených učedníků, kteří nevědí, co se sebou, kudy povede další krok, jak se zajistí, co budou dělat, co je čeká. Skončila krize, Pán je vzkříšen, máme na něj počkat, ale co teď bude s námi, kudy vede další cesta pro naše kroky? Jenže když se pokusí vzít budoucnost do svých rukou, pokračovat v tom, co mají naučené, co vždy fungovalo, najednou učedníci narazí na zavřené dveře. Takže co mohou ztratit tím, že to zkusí jinak? - nic. Co mohou ztratit tím, že se do toho *vrhnou* - že dají na slova muže na břehu, v němž milovaný učedník pozná Pána?

Když Petr uslyší, že je to Pán, obleče si kabát a vrhne se do moře. Já tedy nevím, jak vy, ale já, když se chystám plavat, tak se neoblékám do dalších vrstev. Když člověk chce plavat, oblečení si přece nejprve sundá. Petr je impulzivní charakter, jako první se vydá za Ježíšem po hladině moře a zkusí po ní chodit, jako jeho mistr: Chtěl-li Petr přivítat Pána jako první a jako první být u břehu, proč se zdržovat oblékáním dalších vrstev? V řečtině sice čteme, že byl Petr na lodi nahý, jenže rybáři nepracovali nazí, přece jen alespoň nějakou tu bederní roušku na sobě měli. Takže mi dovolte další parafrázi: "*Když Petr zaslechl, že je to Pán, uviděl, že je nahý a schoval se, protože se styděl, jako Adam s Evou v ráji. A hned potom se vrhnul, nikoli na pravobok, ale do vln, podobně jako Jonáš.*" Kam asi tak uteče? Do Taršíše nedopluje, na druhý břeh nedoplave, sice je to jezero, ale je tak rozsáhlé, že se mu říká

moře. A pokud by snad opravdu šlo o fyzickou nahotu muže Petra, pak mokré šaty lidské tělo člověka stejně nezahálí. Podobně jako ani fíkové listy nejsou zrovna vhodně zakrývajícím oděvem.

Nevím jak vy, ale já se ráda dívám na videa zvířátek. Mým oblíbeným žánrem jsou videa psů, kteří provedli něco, co neměli a je na nich vidět, jak se stydí. Uvedu jeden klasický příklad: Pes rozkousal pantofli, když byl sám doma. Když přijde páníček domů, najde rozkousané pantofle, vezme do ruky kameru a jde s ní hledat psa výtečníka, který ho nepřivítal, protože se styděl. Pes se většinou někde v rohu schoulený schovává, pokud možno pod nějakou dekou, těžko se páníčkově podívá do obličeje a do toho něžně vrtí ocasem. Tuto emoci studu my lidé schováváme, zvířata, pokud ji pocítují, ji schovat neumí. Snad se neurazíte, když apoštola Petra připovím k takovému psovi, který se stydí před svým Pánem, a tak se schovává. Schovává se pod náhražku fíkového listu, schovává se do hlubin. Ale není *kam* utéci. Jeho Pán je tady a čeká na něj. U ohně. Počká si na něj.

Naposledy, když se jejich pohledy setkaly u ohně, kokrhal zrovna kohout. Petr se styděl. Když se s Ježíšem naposledy viděli u ohně, bylo to právě v ten moment, kdy Petr učinil něco, o čem byl přesvědčen, že by nikdy neudělal. Byl se dušoval, že Ježíše nikdy nezapře, neměl to v plánu. Nechtěl zapřít, ale nepovedlo se mu to. V nastalé situaci, v níž se bál o svůj život, se rozhodl špatně. Udělal chybu, kterou by rád vrátil zpět, ale už to *nelze* vzít zpět. Ve chvíli, kdy na něj budoucnost útočila možnou smrtí, Petr Ježíše zapřel, to se mu nepovedlo a tak se nyní stydí.

Zatímco učedníci dorazili na břeh a jsou s Ježíšem u ohně, Petr zaslechne, že si jeho Pán přeje něco z těch ryb, co nalovili. Vyleze konečně z moře, vytáhne síť na břeh a donese to málo, co může, k ohni. Nejsme neomylní, všichni děláme chyby, i když nechceme. Všichni ze strachu z toho, co nás čeká, se občas rozhodneme špatně. A pak se stydíme. A co pak svému Pánu můžeme nabídnout? Jak se před ním můžeme ukázat?

Ježíš zatím připravil snídani. Zatímco se jeho učedníci prodírají vlnami, ať už na lodi, či přímo ve vodě, Ježíš sedí na břehu a čeká na ně. Čeká je tam, kde je pevná půda pod nohama. Čeká je v rodinném kruhu. Čeká je u jídla, jako když starostlivá matka čeká své urované děti se snídaní. Pojd'te se najíst. Pojd'te se nasnídat. Pojd'te sem! Žádné výčitky, žádný křik, žádné napomínání, žádné peskování. Čeká na ty, kteří nejsou dokonalí. Čeká na ty, kteří se ne vždy rozhodli správně. Čeká a zve ke společenství v bezpečí rodinného kruhu. Ježíš jako matka, která svým dětem připravila snídani, velmi dobře zná naši lidskou slabost. Ví, že jsme jen lidi, že děláme, co můžeme. Že budoucnost je strašidelná a my netušíme, co nás čeká za rohem. Ať se na ni jakkoli dobře připravíme, vždy nás může něco překvapit, něco s čím jsme nepočítali. Jestli si však něčím můžeme být jistí, pak je to to, že náš Pán na nás čeká na břehu se snídaní. Jestli si něčím můžeme být jistí, pak tím, že nás náš Pán miluje více, než si dokážeme představit. Že ať už se k jeho ohni

dostáváme v jakémkoli stavu, čeká nás všechny snídaně. Existuje-li jaká jistota ve vlnách budoucnosti, pak to nejsou naše zažitá pracovní postupy, naše přípravy na to, co přijde za týden či za měsíc, nýbrž že na konci všech cest nás u ohně v bezpečí a přijetí v rodinném kruhu přivítá náš dobrý Pán. Amen

Píseň 447

Přímluva: V noci nejasné budoucnosti, v noci marnosti, kdy učedníci nechtyli ani jednu rybu, Tys jim přišel na pomoc a svým slovem jsi jim dal více než pokrm lidský, daroval jsi jim i přijetí u Tvého ohně, připravil jsi jim snídani. Jsme jako učedníci, kteří vědí, že bez Tvého slova a bez Tvé pomoci, bude každé naše snažení jen marnou snahou. Do tvých

rukou dáváme naši zemi. Zmítanou strachem, nejasným vedením. Nevíme, co nás čeká. Ty jsi větší než náš strach, ty jsi větší než celé Tvoje stvoření. Ty jsi větší než naši politici. Prosíme tě o Tvoji ochranu a společně k Tobě voláme *Pane, smiluj se*. Do tvých rukou dáváme naši zemi zmítanou suchem. Prosíme tě slituj se nad námi a daruj nám dešť. Ty jsi větší, nežli náš nedostatek. Prosíme tě o Tvoje smilování, bez Tvé pomoci zahyneme. Do Tvých rukou

dáváme naši zemi, kde matky samoživitelky často nevědí čím nakrmit své děti, kde mnoho lidí netuší, jak zaplatí nájem, kde vezmou peníze na život. Ty jsi větší nežli krize, která nás čeká. Posílej nás na pomoc tam, kde dokážeme něco změnit a je-li t možné, odejmi od nás tento kalich. Do Tvých

rukou dáváme tento nemocný svět. Dáváme do Tvých rukou celou naši planetu, kterou ničíme svým jednáním. Dáváme do Tvých rukou vylovená a znečištěná moře, hořící lesy, zničenou půdu. Dáváme do Tvých rukou lidi, kteří se musí stěhovat kvůli nedostatku jídla a z něj plynoucího nedostatku bezpečí. Posílej nás na pomoc tam, kde dokážeme něco změnit. Do

Tvých rukou dáváme vzdálenost, která nás odděluje od sebe navzájem, lhostejnost, která se neptá, co je za maskou s nakresleným úsměvem. Do Tvých rukou dáváme své masky a své fíkové listy, víme, že pod ně vidíš. Uzdravuj náš stud. Uzdravuj náš strach a pomoz nám nést tvé uzdravení tímto světem. Otče náš..

Píseň sv 483

Poslání: Koloským 3,12-14. Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snažte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.

Požehnání 1. Tes 5,23n. Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvěti a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní.

Píseň sv 484